

Europese oproep voor het herstel en de versterking van het arbeidsrecht en de vakbondsrechten in de Europese Unie (30.10.09)

In het raam van de vernieuwing van de Europese gekozenen, na de Europese verkiezingen van juni 2009 lanceren 15 prominenten uit de academische wereld in de Europese Unie deze algemene oproep. Bedoeling is om na de Europese verkiezingen van juni 2009 de nieuw gekozenen in het Europese parlement te interpellieren. Deze oproep wordt nog gevolgd door een persconferentie, op einde 2009, in Brussel.

De oproep kan worden ondertekend door alle personen of organisaties en verenigingen, die zich bekommeren om de bevordering en bescherming van het arbeidsrecht, het sociale recht en de vakbondsrechten in de Europese Unie. De oproep richt zich dus tot vakbondsmensen, universitair geschoolden, die zich buigen over sociale materies, ambtenaren en loontrekkers van de administraties en instellingen van de sociale sectoren, advocaten, rechters, sociale inspecteurs,... maar ook tot alle vrouwen en mannen voor wie het arbeidsrecht en het vakbondsrecht essentiële elementen van een goed werkende democratie blijven.

Deze rechten moeten voortdurend verbeteren en mogen niet worden teruggeschroefd.

Europese oproep voor het herstel en de versterking van het arbeidsrecht en de vakbondsrechten in de Europese Unie.

Reeds meer dan 30 jaar wordt flexibiliteit opgelegd in de werkorganisatie, wat heeft geleid tot een sterke achteruitgang in het statuut van de ambtenaren en de loontrekkers uit de privésector, evenals van hun bezoldigingvoorwaarden. En sinds kort wordt een nog groter offensief gevoerd tegen het arbeidsrecht, een offensief dat van jaar tot jaar krachtiger wordt sinds de Europese Commissie in 2005 heeft uitgevaardigd dat “het arbeidsrecht aan vernieuwing toe is”. Sindsdien worden de belangrijkste rechten, die de kern zelf van het arbeidsrecht en van het vakbondrecht uitmaken, heftig aangevallen, zowel met nationale maatregelen (zoals de verschillende hervormingen in Frankrijk, die de arbeidswetgeving grondig hebben ontwricht) , als via het optreden van de Europese Unie. Deze aanvallen zijn de beleidsvormen, die zich beroepen op democratie, niet waardig.

De meerderheid van de politieke klasse, die de Europese Unie uitmaakt, en de meeste lidstaten steunen het patronaat in zijn streven naar sociale regressie. Met als resultaat dat de toestand van de werknemersrechten vandaag overal in Europa dan ook betreurenswaardig is:

De arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur wordt als voorbijgestreefd beschouwd en moet zo vlug mogelijk verdwijnen;

Het ambtenarenstatuut, dat werkzekerheid biedt en een bezoldiging waarborgt, die gekoppeld is aan regelmatige barema-evoluties, wordt “met uitsterven bedreigt”. Maar dit statuut biedt de personeelsleden de mogelijkheid zich onafhankelijk op te stellen en waarborgt de burgers een gelijke behandeling;

De bescherming tegen ontslag wordt sterk beknot;

Het recht op rustpensioen en op de collectieve financiering van een rustpensioen, zodat een waardig leven mogelijk blijft, wordt aanzienlijk beperkt;

De waarborg om in geval van werkverlies, via de werkloosheidsuitkering een - in vergelijking met het laatste loon – waardig vervangingsinkomen te kunnen genieten, wordt aanzienlijk verkleind;

In de Europese Unie leven 100 miljoen mensen in armoede , waarvan 48% in het Europa der 15, en het aantal arme werknemers blijft van jaar tot jaar stijgen: in Italië en Spanje vertegenwoordigen ze meer dan 10%.

En alsof dit nog niet volstaat, hebben de overheden van de Europese Unie onlangs onaanvaardbare beslissingen genomen:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bindt via zijn jongste arresten (Viking, Laval, Rüffert, Luxemburg) de sociale grondrechten ernstig in: het Hof bevestigt de overmacht van de vrijheid van vestiging en van de vrijheid van dienstverlening op het stakingsrecht, kent de nationale rechter de

macht toe om te oordelen over de legitimiteit van een staking, geringschat de collectieve overeenkomsten, die niet algemeen worden toegepast en legt de staten de handelsvrijheden op als onbespreekbare elementen van openbare orde en beperkt de sociale openbare orde tot een minimale sokkel, beschreven in een richtlijn, die daartoe niet was bestemd (detachering van de werknemers, 1996).

De Commissie, de Raad en het Parlement hebben een reglement goedgekeurd , dat in december 2009 (Verordening EG n°593/2008) overal in Europa van toepassing wordt en dat de arbeidsovereenkomst gelijk stelt met een eenvoudige burgerovereenkomst tussen als gelijk beschouwde partijen.

Deze nieuwe elementen geven duidelijk aan dat de Europese overheden van plan zijn het arbeidsrecht geleidelijk aan af te schaffen als specifiek rechtsdomein en dat niet kan worden gelijkgesteld met private burgerrelaties.

Hiermee storten de Europese overheden ons terug in de 19de eeuw, tijdperk waarin het burgerrecht de arbeidsbetrekkingen beheerste en waarin de stem van de werkgever altijd primeerde op die van de werknemer, de stem van de sterkste op die van de zwakste.

Alle ondertekenaars zetten zich samen sterk af tegen deze achteruitgang. Ze roepen de na de Europese verkiezingen van juni 2009 nieuw gekozenen op om ervoor te zorgen dat de internationale arbeidsnormen (de 188 overeenkomsten van de IAO en alle artikels van het Sociale Handvest van de Raad van Europa) zo vlug mogelijk worden opgenomen in het gemeenschapsrecht. Laten we de Europese maatschappelijke openbare orde uitvinden! Om tussen de Europese volken een democratische unie tot stand te brengen, moet immers absoluut een sokkel van dwingende bepalingen worden uitgewerkt , evenals het Europese en internationale sociale recht, dat de democratische sociale rechten laat primeren op het recht van het geld en de handel. Dit zou ook vlug moeten leiden tot de invoering van een kamer gespecialiseerd in arbeidsrecht in de schoot van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en tot een grondige hervorming van de machten, waarbij het democratische principe van onafhankelijkheid en scheiding der machten eindelijk wordt opgenomen en waardoor onder andere van het Europese parlement een echte wetgever wordt gemaakt.

Links

[Teken hier](#)

.